

*A Roser i Maria,
que comparteixen amb mi
la paternitat d'aquesta història.*

Sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright, queda rigorosament prohibida la reproducció total o parcial d'esta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic. Podran fer-se'n citacions literals sempre que se'n mencione la procedència.

Il·lustració

Antonio Perera

Coordina la col·lecció

Equip Dylar

Disseny

Alfonso Méndez Publicitat

Maquetació

copion

Fotomecànica

copion

Impressió

Brosmac, S.L.

Dipòsit legal:

ISBN: 978-84-96485-89-1

© Juan Emilio Gumbau

© DYLAR ediciones

Tel.: 902 44 44 13

e-mail: dylar@dylar.es

www.dylar.es

El
Clarió màgic
iaio ^{del} **Joan**

JUANE GUMBAU

Juane Gumbau

Coneixes l'autor?

Juane naix a Borriana, amb el nom de Juan Emilio, allà per l'any 1970. Era un 12 de febrer. Com no, de menut li agradaven els còmics i els llibres d'aventures. Quan va ser més gran, decidí escriure allò que li dictava la imaginació. I aleshores aparegueren els primers contes. L'any 2005 es publica la seua primera novel·la juvenil, *l'àngel de la mort*. Una nit, inventant-se un conte per a les seues bessones, sorgeixen el personatge del iaio Joan, els seus néts i el clarió màgic. A partir d'aquell moment la literatura infantil el captiva per complet. En paraules de l'autor, "les històries per a xiquets són una passada".

Emplena la fitxa

L'autor d'*El clarió màgic del iaio Joan* es diu

.....

i va nàixer a

.....

L'any 2005 es publica la seua primera novel·la juvenil que té per títol

.....

Com sorgix el personatge del iaio Joan?

.....

.....

.....

.....

.....

El poble de Maipassarrés

El poble de Maipassarrés és un lloc molt avorrit, ja que pocs són els esdeveniments que trenquen la rutina diària. Així, tots els dies se semblen els uns als altres. Posem per exemple que els dilluns la senyora Maniàtica trau el fem a les deu i vint-i-tres de la nit; doncs també el trau els dimarts a la mateixa hora, i els dimecres, i els dijous i també els divendres i els dissabtes. Això sí, els diumenges no el trau senzillament perquè no passa el camió del fem. O el cas del senyor taxista, que treballa tota la setmana,

de dilluns a diumenge, malgrat que els divendres a migdia no paga la pena cridar-lo, ja que mai du cap passatger des de les dotze fins a les dues de la vesprada. I és que el seu cotxe sempre es queda sense benzina al voltant del migdia dels divendres. A més, diu que el millor dia per a netejar el cotxe és el divendres a la una del migdia, abans que l'aigua del túnel de rentat es relaxe de cara al cap de setmana.

En un dels carrers de Maipassarrés viu Martí, un xiquet d'onze anys. Té els cabells obscurs, uns ulls preciosos d'un blau metàl·lic i li agrada vestir-se amb roba esportiva i jaquetes amb caputxa. Sa casa és un tant curiosa, ja que exteriorment està pintada per complet de color verd, d'un verd cridaner i viu. I quan es diu tota, és tota; això sí, amb diferents tonalitats de verd. Per exemple: les portes són d'un

verd gespa, les finestres, verd poma, el sostre, verd oliva, i les rajoles de cara vista, d'un verd molt suau, com el verd de les aigües del Carib. Dins de la casa, el verd de l'exterior deixa pas a tot un assortiment de colors. És, si més no, com si l'arc de Sant Martí s'haguera colat dins de l'habitatge. De fet, és la casa més divertida de Maipassarrés.

Martí viu amb els seus pares, la seua germana Tica, de sis anys, i el seu iaio Joan. Bé, açò és inexacte, perquè el iaio Joan fa tres mesos que va desaparèixer d'una manera misteriosa. La mare de Martí no para de plorar: plora de matí, plora després de dinar, plora pels racons, per les escales, dins dels banys i en el jardí. Tota ella és un plor, perquè s'estima molt el seu pare i està molt trista. Martí i Tica també ploren, però no tant. I no és perquè vulguen menys

el iaio, sinó perquè tots dos pensen que no tardarà a tornar. Els caps de setmana, els dos xiquets noten més la seua absència, ja que el iaio Joan és un mag consumat, i dissabtes i diumenges distrau els néts amb els trucs més increïbles.

Però deixem-nos d'explicacions i passem a llegir la història que ací es relatarà.

Tot començà el tercer dissabte del mes d'abril. Era un dia plujós i lleig, que obligava els xiquets de Maipassarrés a romandre a casa, tancats i avorrits per no poder anar a jugar al parc. Martí estava malhumorat: havia quedat amb els amics per anar al cinema, però els pares no consentiren a dur-lo, ja que allò era un autèntic diluvi. Així que, en

lloc d'estar-se amb Robert, Marga, Cisco, Joana i Frans, li tocava quedar-se a casa, renyint contínuament amb Tica, que estava com l'oratge. Tica és una xiqueta prima i prou alta per a la seua edat. Sempre du dues trenes i té cara de bona nena, encara que s'ha de reconéixer que és un poc revoltosa. La darrera de la menuda de casa havia sigut carregar-se la *Play*. Era la que faltava! Ara Martí no podia ni jugar al seu joc preferit. Els pares s'estaven al garatge, intentant posar ordre en el munt d'emballums que s'hi havien anat acumulant. Havien fet la comanda a Martí de vigilar Tica, però ell no estava per la feina. Mentre Tica saltava d'un sofà a l'altre, Martí canviava el canal de la televisió contínuament, la seua segona afició més estimada.

Però fins i tot la tele va avorrir Martí. Després, es va acostar a la fines-

tra. Va veure com la gent anava d'ací allà, ben coberta pels paraigües negres, els més comuns a Maipassarrés. Però allò tampoc el divertia. No comprenia com hi havia gent que es podia passar el dia mirant els altres des d'una finestra. Com per exemple el seu veí, el senyor Malabava, un vell d'aspecte sinistre que es passava tots els sants dies abocat a de la finestra. En veritat, el senyor Malabava era un tafaner consumat que escodrinyava tot el veïnat. Per si de cas, ho va comprovar... Sí, efectivament estava allí, en la seua finestra de sempre, i ara el mirava directament a ell. Martí s'avergonyí i tancà la cortina. El senyor Malabava sempre l'havia posat un poc nerviós. Tenia els cabells llargs i blancs, i sempre vestia amb roba que li quedava gran. Martí va tornar al sofà i es posà a pensar què podia fer per a distraure's, i pensant

i pensant se li ocorregué una gran idea. El iaio Joan preparava els seus trucs a les golfes, en una cambra on estava prohibida l'entrada a la resta de la família. Era el seu amagatall privat. Els néts li havien pregat cent vegades que els hi deixara entrar, però el iaio era inflexible en aquell aspecte. Sí, la cambra privada del iaio era la solució per acabar amb el seu avorriment.

Evidentment, la porta estava tancada amb clau, però allò no era cap obstacle, ja que Martí sabia on trobar-la. Ho sabia des del final de l'estiu. Un diumenge havia seguit el iaio fins a les golfes per ajudar-lo a dur uns sabres que havia emprat en el truc de clavar-los en una capsa on, prèviament, s'havia introduït Tica. Doncs bé, en arribar davant la porta

de la cambra privada, enfront de la qual hi havia un xicotet quadre que representava una porta a la llunyania, el iaio digué a Martí que ja podia anar-se'n. El nét obeí, però sols en aparença, ja que, en començar a baixar les escales, se'n tornà enrere i tragué el cap al replà per veure com el iaio, confiat, despenjava el quadre i agafava una clau que estava apegada darrere.

Aquella vesprada, Martí apartà el quadre i, efectivament, allí estava: la clau de la porta prohibida. L'agafà i es dirigí a la porta: una volta, dues... La porta s'obrí amb un grinyol misteriós. La cambra estava a les fosques, així que Martí descorregué la cortina d'una gran finestra i s'il·luminà l'estança. Però, com que el dia estava ennuvolat, la claror era escassa, així

que premé l'interruptor i el llum deixà veure tota l'habitació, descobrint un autèntic tresor.

Sí, allí estava: el bagul de trucs del iaio Joan. Martí recordava que el iaio sempre el duia darrere quan feia algun gran truc. Era gran, pintat de blau marí amb xicotetes estrelles daurades escampades per tot arreu. Martí estava emocionat. Els grans secrets del iaio estaven allí dins. Cerimoniosament, Martí es disposà a obrir el bagul. Les mans, tremoloses, li suaven. En realitat, tot el seu cos tremolava. Agafà aire, comptà fins a tres: un, dos, tres i... xa-xan! El bagul estava obert.